

Arrest

nr. 189 552 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 februari 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 24 juni 2008 toe op Belgisch grondgebied en dient op 25 juni 2008 een asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 september 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn arrest van 7 januari 2009 nr. 21 247 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 3 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 mei 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster komt op 29 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dient diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 53 029 van 14 december 2010 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 26 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 12 mei 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 augustus 2010 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 25 december 2010 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van vreemdelingenwet.

Op 4 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 16 februari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 25 december 2010 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 25 februari 2014 wordt deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers, samen met bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 10 februari 2014.

Op 19 maart 2014 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad van 20 juni 2014 nr. 125 863 wordt de beslissing van 22 juni 2012 vernietigd, evenals de bevelen van 10 februari 2014.

Op 21 augustus 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de aanvraag van 25 december 2010.

Op 21 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 25 december 2010 ongegrond wordt verklaard.

Op 21 augustus 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze eerste beslissing van 21 augustus 2014 stellen verzoekers een beroep in dat bij arrest van de Raad nr. 141 359 van 19 maart 2015 wordt verworpen.

Op 21 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing waarbij de aanvraag van 21 maart 2014 ongegrond wordt verklaard.

Tegen deze beslissing stellen verzoekers een beroep in dat bij arrest van de Raad nr. 140 861 van 12 maart 2015 wordt verworpen.

Op 10 oktober 2015 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 19 november 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest van de Raad nr. 167 926 van 20 mei 2016 wordt het beroep tegen deze beslissingen van 19 november 2015 verworpen.

Op 19 juli 2016 dienen verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf (in functie van verzoekster).

Op 18 januari 2017 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 19 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.07.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

G., Y. (R.R.: xxxxxxxx), geboren te K. op (...)1983

G., S. (R.R.: xxxxxxxx), geboren op (...)1983

+ kinderen

G. A. ° (...)2010

G. K. ° (...)2015

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21.03.2014 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 20.07.2016 en in de bijgevoegde medische attesten werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, (zie bevestiging arts d.d. 18.01.2017 in bijgevoegde gesloten omslag)

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals

gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

Op 19 januari 2017 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: G., S.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: onbekend

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.08.2014, betekend op 25.09.2014, en aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.11.2015, betekend op 01.12.2015.”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,

Naam + voornaam: G., Y.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.08.2014, betekend op 25.09.2014, en aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.11.2015, betekend op 01.12.2015.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel : schending van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, artikel 7 §1 van het KB van 17 mei 2007 en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, het voorzichtigheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de kennelijke beoordelingsfout.

2.1.1. Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag conform artikel 9ter Vw. van 21 maart 2014.

In het getuigschrift zou vermeld worden dat verzoekster lijdt aan reumatoïde artritis, met af en toe een opstoot, wat louter symptomen zouden zijn van de reeds eerder ingeroepen diagnose waarvan er zou aangetoond zijn dat deze in Armenië kan behandeld worden.

Het recente medisch attest dd. 18.05.2016 zou geen nieuwe diagnose stellen, doch enkele de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigen.

Op grond van artikel 9ter §3-5° wordt de aanvraag dan ook onontvankelijk verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

2.1.2. Dat artikel 9ter §3 van de Vreemdelingenwet stelt dat :

« De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 10 tot 39, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling».

Artikel 9 bis, §2. 10 tot 3° bepaalt dat :

« § 2, Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;».

Dat in casu evenwel dient te worden vastgesteld dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van deze wettelijke bepalingen.

2.1.3. Dat immers niet alle elementen die werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw. dd. 20 juli 2016, werden ingeroepen in het kader van de eerste aanvraag van 21 maart 2014.

Bovendien geeft het recente medisch attest de gezondheidstoestand van verzoekster op dat ogenblik weer, welke geenszins volledig gelijk is aan de medische toestand van verzoekster in maart 2014. Integendeel, de toestand van verzoekster is immers verslechterd en thans is er sprake van het feit dat verzoekster rolstoelgebonden zal worden.

Dat uit dit laatste medisch getuigschrift dan ook blijkt dat er inmiddels sprake is van een verslechtering van de gezondheidstoestand van verzoekster, zodat de aanvraag gebaseerd op artikel 9ter Vw., door verzoekers ingediend op datum van 20 juli 2016, niet terzijde kan worden gelegd omwille van de reden dat de elementen die erin vermeld zijn reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere aanvraag tot machtiging van verblijf in het rijk (artikel 9ter, §2, 3° Vw.).

2.1.4. Dat in dit verband er gewezen dient te worden naar het arrest nr. 15.501 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 1 september 2008, waarin gesteld wordt dat :

« De Raad merkt op dat artikel 9 ter § 3 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt: «De minister of zijn gemachtigde verklaren de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot en met 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.». Artikel 9 bis §2 3° bepaalt dat onontvankelijk worden verklaard «de elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk »

Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat verzoekster nieuwe elementen heeft aangevoerd in de aanvraag van 20 juli 2016. Verweerder is dan ook niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden en de aanvraag niet onontvankelijk kon worden verklaard.

Verweerder ging immers niet over tot een onderzoek van deze nieuwe gegevens, doch interpreteerde deze als zijnde geen nieuwe elementen waardoor besloten werd tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien niet gemotiveerd waarom het feit dat verzoekster rolstoelgebonden zal worden niet als nieuw elementen wordt beschouwd en waarom hij het derhalve niet nodig acht deze elementen te onderzoeken en ten gronde te behandelen.

Dat de beslissing om de nieuwe niet als nieuwe elementen te aanvaarden, in het licht van de gegevens van het dossier in casu niet redelijk is.

Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verweerder in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat de ingeroepen elementen reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden wegens schending van de motiveringsplicht.

2.1.5. Dat door een dergelijke handelswijze verweerder eveneens de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden heeft, inzonderheid het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het eerste middel halen verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet aan, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van artikel 7 §1 van het KB van 17 mei 2007, van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van een kennelijke beoordelingsfout.

Zij betogen dat verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter §3 van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat niet alle elementen die werden ingeroepen in de medische regularisatieaanvraag van 20 juli 2016 werden ingeroepen in het kader van de eerste aanvraag van 21 maart 2014. Zij vervolgen dat de medische toestand van verzoekster verslechterd is en er thans sprake is dat zij rolstoelgebonden zal worden. Zij verwijzen naar rechtspraak van Uw Raad. Verwerende partij zou niet zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers thans niet in concreto aannemelijk maken dat het gegeven dat zij rolstoelgebonden zou worden werd veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Op het SMG d.d. 18.05.2016 staat bij de vraagstelling wat de gevolgen zouden zijn indien behandeling wordt stopgezet “rolstoelpatiënt”. Daarnaast heeft verzoekster d.d. 19 november 2016 reeds een onontvankelijke beslissing 9ter gekregen o.b.v. herhaalde medische elementen. Hierin werd een soortgelijk medisch attest opgesteld waarbij eveneens bij gevolgen te lezen valt: “leidend tot invaliditeit (rolstoel)”. Ook in deze beslissing werd er beroep aangetekend en verworpen.

Verder blijkt uit een lezing van het advies van de arts-adviseur van 18 juli 2014 dat erkend werd dat verzoekster lijdt aan reumatoïde artritis waarvoor in het land van herkomst (Armenië) voldoende opvolgings- en behandelingsmogelijkheden zijn, toegankelijkheid voor verzoekster. De medische zorgverstrekking in het land van herkomst werd reeds onderzocht. De arts-adviseur diende dit proces niet te herhalen.

Uit het SMG van 18 mei 2016 van dr. P. blijkt dat als diagnose opnieuw reumatoïde artritis werd gesteld, zoals reeds werd weergegeven bij de vorige aanvraag.

De arts-adviseur stelde reeds eerder dat:

“Deze 31-jarige vrouw lijdt aan een reumatoïde artritis die met goed gevolg werd behandeld.

Actueel zijn er geen inflammatoire verschijnselen meer.

Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene voor zover het herkomstland beschikt over specialisten in de reumatologie, maar staan zeker ter beschikking in het herkomstland Armenië.

Alle nodige, eventueel alternatieve behandelingen (remicade b.v.) zijn ook mogelijk in Armenië, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of de fysieke integriteit, en zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.”

*Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet kon worden gesteund op artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet daar uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat het wel degelijk gaat om elementen die reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag.
Het eerste middel is niet ernstig.”*

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* toepasselijke bepaling, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de elementen zijn die bij de verschillende aanvragen werden voorgelegd die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

3.1.3.3. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de ambtenaar-geneesheer dit bevestigt op 18 januari 2017.

De ambtenaar-geneesheer heeft op 18 januari 2017 volgend advies verstrekt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 20.07.2016 en d.d. 21.03.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 20/07/2016 een SMG voor opgesteld door Dr. P. d.d. 18/05/2016 + bijlagen (28/11/2012, 01/07/2014, 30/10/2014).

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/03/2014.

Op het SMG (+bijlagen/aanvullingen) wordt namelijk vermeld dat Mevr. G. lijdt aan reumatoïde artritis, met af en toe een opstoot, maar dit zijn louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose waarvan er werd aangetoond dat ze in Armenië ook gerust kan behandeld worden.

Op het voorgelegde nieuwe SMG d.d. 18/05/2016 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene, maar dit laatste bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

3.1.3.4. Verzoekers voeren aan dat *in casu* een verkeerde toepassing werd gemaakt van de wettelijke bepalingen: niet alle elementen die werden ingeroepen in huidige aanvraag, werden reeds ingeroepen in het kader van de aanvraag van 21 maart 2014. Verzoekers wijzen erop dat de toestand van verzoekster verslechterd is en dat er thans sprake is van het feit dat verzoekster rolstoelgebonden zal worden. Er worden dus wel degelijk nieuwe elementen aangevoerd en er wordt niet gemotiveerd waarom het feit dat verzoekster rolstoelgebonden zal worden, niet als een nieuw element kan worden beschouwd.

3.1.3.5. In het bij de aanvraag van 19 juli 2016 voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 18 mei 2016 wordt als diagnose gesteld *“ernstige inval. RA”* (reumatoïde artritis). Onder *“D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?”* wordt vermeld *“opstoot R.A. – invaliderend tot rolstoelpatiënt”*.

Er dient te worden vastgesteld dat de vermelde diagnose ernstige invaliderende reumatoïde artritis is en dat de vermelding *“invaliderend tot rolstoelpatiënt”* gegeven wordt als antwoord op de vraag wat de gevolgen zijn indien de behandeling wordt stopgezet. Verzoekers kunnen dus niet gevolgd worden in hun uitgangspunt dat vaststaat dat verzoekster rolstoelgebonden zal worden. Dit zal enkel het geval zijn indien de behandeling voor verzoeksters aandoening wordt stopgezet. In de beslissing van 21 augustus 2014, genomen naar aanleiding van de aanvraag van 21 maart 2014, wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 juli 2014 waarin wordt vastgesteld dat de behandeling en opvolging van reumatoïde artritis in het herkomstland van verzoekers beschikbaar zijn en tevens toegankelijk voor verzoekster. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 140 861 van 12 maart 2015. Nu er geen reden is om aan te nemen dat de behandeling van verzoekster zal worden stopgezet, is er geen reden om aan te nemen dat verzoekster rolstoelgebonden zal worden. Verzoekers kunnen dit risico, dat enkel vermeld wordt als gevolg in het geval de behandeling zou worden stopgezet -wat bij een terugkeer naar het land van herkomst niet het geval zal zijn, zie het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 juli 2014- bijgevolg niet aanvoeren als nieuw element dat aanleiding moest geven tot een nieuw onderzoek van de aanvraag.

In huidige bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 januari 2017 deel uitmaakt, wordt vermeld dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is ten opzichte van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 21 maart 2014. De ambtenaar-geneesheer verduidelijkt dat op huidig standaard medisch getuigschrift wordt vermeld dat verzoekster lijdt aan reumatoïde artritis, met af en toe een opstoot, maar dat dit louter symptomen zijn van de reeds eerder ingeroepen diagnose waarvan er werd aangetoond dat ze in Armenië ook gerust kan behandeld worden.

Deze vaststellingen steunen op de stukken van het administratief dossier: uit het standaard medisch getuigschrift gevoegd bij de aanvraag van 21 maart 2014, daterend van 20 februari 2014, en uit het standaard medisch getuigschrift van 27 juni 2014 ingediend als aanvulling hierop, wordt als diagnose vermeld: "reumatoïde artritis". Tevens wordt opgemerkt dat het standaard medisch getuigschrift van 27 juni 2014 reeds vermeldde onder "D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?" "reactivatie van de R.A. -> licht tot ernstige invaliditeit". Het risico op invaliditeit bij een stopzetting van de behandeling werd toen reeds vermeld en kan bijgevolg geen nieuw element vormen bij huidige aanvraag, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat ook in de standaard medische getuigschriften van 17 juli 2015 en 9 september 2015 gevoegd bij de aanvraag van 10 oktober 2015, die onontvankelijk werd verklaard en waartegen het beroep werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 167 926 van 20 mei 2016, werd vermeld dat verzoekster aan invaliderende reumatoïde artritis lijdt en dat als gevolg van het stopzetten van de behandeling wordt vermeld: leidend tot invaliditeit (rolstoel).

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Er is geen sprake van een kennelijke beoordelingsfout. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Er wordt benadrukt dat er geen nieuw onderzoek ten gronde meer diende te gebeuren inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling wanneer wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de verwerende partij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetbepaling, slechts vermog de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

3.1.3.7. Verzoekers voeren in de hoofding van het middel de schending aan van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 van het EVRM maar zetten in het middel niet uiteen op welke wijze zij deze bepalingen geschonden achten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Verzoekers zetten niet op concrete wijze uiteen in welk opzicht de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*"Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met bevelen om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 0 dagen.*

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel en meer bepaald de gezondheidstoestand van verzoekster en de belangen van verzoekers kinderen.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het tweede middel halen verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij betogen dat er geen rekening gehouden werd met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhoudt. Uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesenota waaruit blijkt dat alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd het Bestuur, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, volgende elementen heeft onderzocht:

Gezins- en familieleven: de beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM

Hoger belang kind: een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen schoollopen in een school die gesubsidieerd wordt door de staat

Medische toestand: verhindert verwijdering niet. Nergens aangehaald dat betrokkene niet kan reizen

Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

Zij betwisten evenmin niet in het bezit te zijn van een geldig visum, noch gevolg gegeven te hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bevelen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Inzake de reden om de termijn om het grondgebied te verlaten te verminderden naar nul dagen bevatten de bevelen een juridische verwijzing met name artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en een motivering in feite, met name dat verzoekers geen gevolg gegeven hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te

begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3.2. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en menen dat een motivering in dit verband ontbreekt over de gezondheidstoestand van verzoekster en over de belangen van de kinderen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 29 juli 2016 waarin het volgende overwogen wordt:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

Gezins- en familieleven -> de beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM

Hoger belang kind-> een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen schoollopen in een school die gesubsidieerd wordt door de staat

Medische toestand -> verhindert verwijdering niet. Nergens aangehaald dat betrokkene niet kan reizen.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen en met de gezondheidstoestand van verzoekster. Inzake verzoeksters gezondheidstoestand wordt er nog op gewezen dat aan verzoekers op dezelfde dag de beslissing van dezelfde datum inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ter kennis werd gebracht, zodat hieruit blijkt dat de verwerende partij geen bevel heeft genomen alvorens deze aanvraag op medische gronden te onderzoeken.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de datum van kennisgeving van de drie bestreden beslissingen blijkt bijgevolg dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen rekening heeft gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 74/13 of van het motiveringsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Verzoekers voeren in de hoofding van het tweede middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet maar laten na aan te duiden in welk opzicht de bestreden bevelen deze bepaling zouden schenden. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET